

ikke paa nogen heldig Maade. Det forholder sig vistnok med den højtærede Indenrigsminister og Kulsprogsmaalet paa samme Maade som med det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) og Landbruget. Begge har sikkert den bedste Villie. Jeg tvivler ikke om den gode Villie hos det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, naar han taler om Landbruget. Jeg tror, at det er ham en Hjertesag, at han vil det bedste, og det er meget muligt, at ogsaa den højtærede Indenrigsminister med Hensyn til Brunkullene vil det bedste, men deres Taler lider af den Mangel, at de har for lidt Kendskab til det, de her taler om. Den højtærede Indenrigsminister har sikkert intet Kendskab til Brunkul, ellers kunde han ikke have udtalt sig, som han gjorde i Gaar — med den Styrke og Kraft, som han vilde lægge ind deri —, thi den højtærede Minister sagde, at Landet var i Nød for Brændsel, og derfor maatte man sikre sig en Reserve, og denne Reserve skulde vi have i Brunkul. Hvad er der da naaet? Ja, vi har Brunkullene, de sidder i Jordens Skød, men hidtil har det trods alle Foranstaltninger fra det offentlige ikke været muligt at producere noget af den Reserve, som den højtærede Minister sagde vi maatte have, fordi vi var i Nød. Nu kan den højtærede Minister sige som det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds: Vi er ikke i Nød i Øjeblikket, for vi har Brændsel nok i dette Land til 6 Maaneder, og derfor har Brunkullene foreløbig ingen Interesse. Det kan imidlertid den højtærede Indenrigsminister ikke gaa ud fra, thi han sagde selv, at Landet var i Nød, og at derfor maatte Staten gribe ind paa den Maade, den har gjort, for at skaffe denne Reserve i Brunkul frem. Det, der er naaet ved den Spekulation, som Staten her ved Hjælp af Brændselsnævnet er kommet ind i, er, at Brunkullene fremdeles sidder i Jordens Skød, lige saa fast, som den Gang Nævnet overtog dem. Hvis man havde benyttet det private Initiativ, som var i god Gænge, kunde der i Sommerens Løb være produceret Tusinder af Jernbanevognladninger gavnligt Brændsel. Dersom vi nu kommer i Nød, har vi kun Vinteren at ty til, og det vil med andre Ord, for Brunkullenes Vedkommende, sige, at de skal tages op i vaad Tilstand med 50 pCt. Vand i, og hvorledes vil vi være i Stand til først at bryde dem og saa sende dem rundt i Landet, naar vi staar i Nødstilstand? Det indrømmes jo af Trafikvæsenet, at vi ikke er i Stand til at fremskaffe paa vore Jernbaner endog blot de omtrent 30 Vogne,

som man har tænkt at skulle anvende. Nej, det er en saa vild og daarlig Spekulation, man her er kommet ind paa, og det skal nok i det lange Løb vise sig, at det har været en uforsvarlig Foranstaltning. Men hvad værre er, er, at man her har været inde paa noget, som ogsaa i betydelig Grad vil mærkes af den højtærede Finansminister ved Udskrivninger fra Statskassen til et Formaål, som ingen som helst Nytte har gjort indtil denne Dag.

Saa har jeg kun en Bemærkning endnu at gøre angaaende den højtærede Ministers Udtalelser om Ekspropriationen. Jeg havde nær sagt, jeg har aldrig nogen Sinde hørt noget i den Grad kynisk overfor en enkelt Mand som det, den højtærede Minister i Gaar sagde. Det er let for Statsmagten at være haardhændet overfor en enkelt Mand, men det har i hvert Fald hidtil været god Tale i dette Ting, at den private Ejendomsret skulde værnes. Den højtærede Minister sagde flot, at man jo havde truffet Brunkulsforanstaltningen efter Samraad med Hedeselskabet, at der var sluttet Akkord med Manden om, at han skulde have 2 Kr. pr. Ton, og saa regnede den højtærede Minister ud, hvor mange Tusind Procent, tror jeg, Manden skulde tjene. Men hvem har sagt det? Statsmagten havde Lov til at gribe ind, om den vilde, og sætte en fast Pris. Og naar den højtærede Minister vil fremkomme med dette Argument, vil jeg sige, at de to Ekspropriationer, som har fundet Sted, nemlig ved Troldhede og ved Fæsterholt, har intet at gøre med den Ejendom, hvorom den ærede Minister talte. Det er muligt, at Ministeren ikke ved dette, men det er sikkert, at de ikke har noget med den at gøre.

Jeg sagde forleden Dag om disse Ekspropriationer, at der var sket en Utilbørlighed derved, at Ekspropriationssummerne var forskellige til Trods for, at de angik den samme Vare. Ved Troldhede Station var man paa Grundlag af Statsgeologernes Undersøgelse kommet til det Resultat, at her var det bedste Kulleje, og det eksproprierede man, idet man sagde: Vi bryder os fejl om, at der er Kul, vi tager 70 Tdr. Land og anslaar dem til 100 Kr. pr. Td. Land og dermed færdig! Manden faar 7,000 Kr., saa er vi færdige med ham. Dagen efter gaar man til Ekspropriationen ved Fæsterholt Station, men her stiller man sig paa det modsatte Standpunkt. Her respekterer man den Pris, der var betalt for Gaarden af private Entreprenører, og som selvfølgelig havde betalt meget mere, end Gaarden var værd, netop fordi der